

NÄYTELMÄKIRJASTO N° 14

112.

JULIAN SUUDELMA

1-NÄYTÖKSINEN PILA

KIRJOITTI

FELIX HORNBERG

KUSTANTAJA

YRJÖ WEILIN

JULIAN SUUDELMA

YKSINÄYTÖKSINEN PILA

KIRJOITTI

FELIX HORNBERG

Aasvat kaikki samassa kerroksessa, Kurkela täysi-
hoidossa Julian ja Eeron äidin luona.

KUSTANTAJA

YRJÖ WEILIN, HELSINKI

JULIAN SUUDELMÄ

YKSINÄYTÖKSEN PILA

KIRJOITTI

FELIX HORNBOG

HELSINKI

OSAKEYHTIÖ WEILIN & GÖÖS AKTIEBOLAG

1905

*Hienosti sisustettu sali. Ovi oikealle ja taustalle. Vasen
ja oikea katsoimosta päin.*

HENKILÖT:

JULIA, 18 vuotta.

EERO, hänen veljensä, 20 vuotta.

ESTER, nuori rouva, 22 vuotta.

JULIA. (nähdä Loreleiä)
*Hehken' kukaan ei ole ollut, ja minä olen rouva astun
hiljaa siinä, jään kuuntelemaan.*

KURKELA, 24 vuotta.

Asuvat kaikki samassa kerroksessa, Kurkela täysihoidossa Julian ja Eeron äidin luona.

(kun soitto on taannut, taputtaa käsiään)

JULIA

(hyppähti hänen luokseen)

No vihdoinkin sinä tulet.

ESTER

*Minä tulin jo kauan sitten, mutta kuuntelin enkä
huiskunut mitään.*

JULIA

Minä osaan jo hyvin Lorelein, eikä totta?

Hienosti sisustettu sali. Ovi oikealle ja taustalle. Vasen ja oikea katsomosta päin.

I kohtaus.

JULIA istuu flyygelin ääressä ja soittaa (sävel: Loreley)
Hetken kuluttua hänen ystävättärensä ESTER rouva astuu
hiljaa sisään, jääden kuuntelemaan.

ESTER

(kun soitto on tauonnut, taputtaa käsiään)

JULIA

(hypähtäen hänen luokseen)

No vihdoinkin sinä tulet.

ESTER

Minä tulin jo kauan sitten, mutta kuuntelin enkä
hiiskunut mitään.

JULIA

Minä osaan jo hyvin Lorelein, eikö totta?

ESTER

Vasen käsi ei oikein . . .

JULIA

. . tiedä, mitä oikea käsi tekee, niin, mutta se ei ole minun vikani, se on vasemman käden vika.

ESTER

(*käyden istumaan sohvaan*) Sinä sanoit minulle eilen, että sinulla olisi tärkeä asia . . .

JULIA

Hirveän tärkeä, ei, vielä tärkeämpi, oikein kaikkein tärkein asia mailmassa!

ESTER

Voi voi, mikähän se enää onkaan.

JULIA

Sinä olet juuri se oikea neuvonantaja — siinä asiassa.

ESTER

Mailman oikein kaikkein tärkeimmässä asiassa!

JULIA

Niin. Sillä senjälkeen, kuin sinä jouduit naimisiin, olet sinä tullut niin hirveän paljon minua viisaammaksi.

ESTER

(*vakavana*) Niin, kyllähän naiminen kehittää . . .

JULIA

Onko naimisissa hauskaa Ester?

ESTER

Voi kun sinä olet lapsellinen, Julia!

JULIA

Sinä et saa minulle nauraa, kun minä sinulta kohta kysyn yhtä asiaa.

ESTER

No, ja mikä se nyt on?

JULIA

Lupaatko, ettet naura?

ESTER

No en en.

JULIA

Sitten minä en kysykkään.

ESTER

Sinä olet hupsu. Minähän tarkoitin, etten naura.

JULIA

Sinä olet tullut niin viisaaksi, kun olet päässyt naimisiin. — Ester, sano minulle, onko se . . . (lopettaa ja on hämillään)

ESTER

No?

JULIA

Onko se Ester, hauskaa, kun . . .

ESTER

Kun?

JULIA

Älä katso minuun nyt, no, älä katso, kun . . .
 kun . . . katso nyt oikein pois . . kun suutelee. —
 Nyt saat jo katsoa taas.

ESTER

Kun suutelee?

JULIA

Niin, kun oikein suutelee.

ESTER

No kaikkia sinä nyt kyseletkin, iso tyttö.

JULIA

Niin niin, mutta onko se hauskaa?

ESTER

(varmana) On se.

JULIA

Oikeinko totta, onko sinullakin oikein hauskaa?

ESTER

No mutta Julia, sinähän olet tänään tavallista hupsumpi.

JULIA

(vakavana) Asia on hyvin vakavaa laatua.

ESTER

Vai vakavaa.

JULIA

Niin, vakavaa. Minun pitää ennen kello kymmentä huomenna saada täydellinen kuvaus siitä, mitä suudelma on . .

ESTER

Mitä suudelma on?

JULIA

Niin, kuinka se vaikuttaa, kuinka se annetaan, mitä tunteita se herättää . . . sanalla sanoen: miltä se maistuu.

ESTER

No mutta Julia, etkö sinä sitä vielä tiedä?

JULIA

(hiukan nolona) En minä tiedä.

ESTER

(naurahtaa)

JULIA

Minua oikein hävettää . . .

ESTER

Ja miksi sinun nyt juuri pitää saada se tietää?

JULIA

Huomenna kello kymmenen on „Ensimmäisen suudelman“ kenraaliharjoitus, sinähän tiedät, sitä juhlaa varten, ja kun minä olen toinen päähenkilö . . .

ESTER

Niin sinun pitää osata suudella.

JULIA

Niin tietää, minkä tunnelman suudelma herättää. Muutenhan minä en osaa oikein luontevasti lausua osaani.

ESTER

Ja minun pitää se nyt sinulle selittää?

JULIA

Niin, sinä tiedät sen . . . tiedäthän?

ESTER

No totta kai.

JULIA

Selitä nyt . . . pian nyt.

ESTER

(tuumien) Hm, ei se ole niinkään helppoa . . .

JULIA

Suudellako?

ESTER

Ei kun selittää. (paussi)

JULIA

Onko se hauskaa?

ESTER

Selittääkö?

JULIA

Ei kun suudella.

ESTER

Hauskaa, no, kyllä se on . . .

JULIA

Tekeekö se iloiseksi?

ESTER

Hm, kyllähän se, mutta . . . jaa, nyt minä tiedän.

JULIA

No?

ESTER

Se tekee heikoksi.

JULIA

Heikoksi?

ESTER

Niin, heikoksi se tekee.

JULIA

Sitten kai sinä olet jo kovin heikko?

ESTER

Ei se ruumiillisia voimia vähennä, eikä heikonna
sillä tavoin.

JULIA

Mutta henkisiä . . .

ESTER

Ei henkisiäkään . . .

JULIA

No mutta mitä sitten?

ESTER

Se vaan muuten tekee heikoksi.

JULIA

Et sinä osaakkaan selittää . . .

ESTER

Ei se ole niin helppoa, kuin sinä luulet.

JULIA

Jos minua vaan kerrankin olisi suudeltu, niin kyllä minä osaisin selittää.

ESTER

Minä en luule sitä . .

JULIA

Tekee heikoksi, on sekin selitys.

ESTER

On se vaan. Annappa jonkun suudella itseäsi, niin saat nähdä, minkälainen selitys se on.

JULIA

(säpsähtää ja alkaa mietteissään kävellä).

ESTER

Se on ainoa keino saada tietää, mitä suudelma on.

JULIA

(äkkiä) Nyt minä tiedän.

ESTER

No?

JULIA

Me koetamme.

ESTER

Voi voi sinua, eihän se ole mitään.

JULIA

Niin mutta on se sentään vähän sinnepäin ja minä samalla opin . .

ESTER

No, koska sinä nyt niin tahdot, niin täytyyhän minun opettaa. Seiso sinä nyt tässä näin, kas noin. Minä olen olevinani mies. Minä tulen näin ja *(ottaa hyvin äkkiä Julian pään kättensä väliin ja suutelee)* teen näin.

JULIA

(toinnuttuaan hämmästyksestään)

Niinkö sinun miehesi teki ensi kerralla?

ESTER

(hiukan hämillään) Kuinka sinä nyt kyselet . .

JULIA

Voi voi, kuinka se mahtaa olla hauskaa
mutta minä olin ajatellut hiukan toisin. Minä ajattelin, että hän ensin pyytää saada suudella.

ESTER

Kuka hän?

JULIA

(hämillään) No . . ei kukaan . . . joku vaan . .

ESTER

Ei semmoisia olekaan, jotka pyytäisivät.

JULIA

Eikö?

ESTER

Ei niitä ole.

JULIA

Ja miksei?

ESTER

Sillä jos he pyytäisivät, niin eivät he saisi koskaan lupaa.

JULIA

Voi kuinka sinä olet viisas ja kokenut, Ester!
(äkkiä) Mutta jos joku antais luvan?

ESTER

Niin silloin he hämmästyisivät niin, etteivät tekisi mitään. Mutta ole varma siitä, ei kenkään pyydä.
(kuuluu huuto sisähuoneista) Julia!

JULIA

Se on mamma!

ESTER

Mitä tohtori sanoi?

JULIA

Että mamma parin päivän päästä saa nousta kävelemään. (*sisältä*) Julia!

ESTER

Mennään nyt katsomaan tättä. (*menevät*)

II kohtaus.

KURKELA

(*tulee ovesta taustalla, kävelee ja viheltelee ja pysähtyy toisinaan tuumimaan. Huokaa ja alkaa taas kävellä. Hetken kuluttua Eero samasta ovesta.*)

EERO

(*ajatuksiinsa vaipuneelle Kurkelalle, joka häntä ei huomaa*)

Oletkos hereillä?

KURKELA

(*kääntyen*) Hm, empä oikein tiedä.

EERO

Koska sinä tulit kotiin?

KURKELA

Tavalliseen aikaan — puoli kolme aamulla.

A EERO K

Ja linnut lauloivat ...

KURKELA

Kuules Eero, minulla on sinulle vähän asiaa.

EERO

Kuinka suuri vekseli se on?

KURKELA

Älä nyt viitsi viisastella! Koska minä sinua olen vekseliin pyytänyt!

EERO

En minä kelpaiskaan.

KURKELA

No mitä sitten puhut! Ja koeta nyt olla vakava, sillä tässä on tosi kysymyksessä.

A EERO K

Ja mikä on totuus, sanoi Pilatus.

KURKELA

Eihän sinun kanssa voi puhua! !

EERO

No mitäs sitte puhut? (nauraa iloisesti)

KURKELA

Eero, minä murhaan sinut!

EERO

(lepyttäen) No no, katsos kun minusta tulee kome-
diankirjoittaja, niin minun täytyy harjoittaa replikee-
raustaitoani.

KURKELA

Kyllä sietääkin. — Kuules Eero, oikeinko se on
Julian vakava aikomus ruveta näyttelijättäreksi?

EERO

On on. Kenellekäs minä muuten kaikki naisosani
kirjoittaisin?

KURKELA

Se on ikävä se! !

EERO

Että Julia rupee näyttelijättäreksi?

KURKELA

Niin, se on sopimatonta! !

EERO

Mitenkä niin?

KURKELA

No on se minun mielestäni. Mennä teatteriin,
hm, — kaikkien klaapittavaks!

EERO

Kaikkien klaapittavaks! Näinkö? *(vetelee käsillään yli kasvojensa).*

KURKELA

Niin!

EERO

Mutta mitä se sinua liikuttaa, se klaappiminen?

KURKELA

No kerrankin viisas sana! Minua se juuri liikuttaa. Etkö sinä ymmärrä?

EERO

En.

KURKELA

Minä olen asunut täällä kaksi viikkoa.

EERO

Niin olet.

KURKELA

Ja minä olen nähnyt Julian joka päivä.

EERO

Entäs sitten?

KURKELA

Sinä et vaan käsitä.

EERO

Hm!

KURKELA

Ja sinä aiot ruveta komediankirjoittajaksi!

EERO

(arvokkaana) Tervetuloa sukulaiseks.

KURKELA

No vihdoin. Ihmisen pitäisi olla puusta ja kantaa sydämenään katukiveä teräksisillä vanteilla suojatussa rautalippaassa — ja sittenkin hän rakastuisi Juliaan, kun kahden viikon ajan joka päivä hänet näkisi.

EERO

(muka tosissaan) No luuletko, että sinulla on toiveita?

KURKELA

Ä— älä nyt ilveile! Minä olen kovasti pulassa juuri senvuoksi, etten tiedä, miten minä tunnustaisin.

EERO

Miten mones kerta sinä nyt olet rakastunut?

KURKELA

Viimeinen.

EERO

Sangen hyvin replikeerattu.

KURKELA

Vaikken minä olekaan mikään komediankirjoittaja.

EERO

Sattuu se erehdys väliin muillekin. Mutta minä olen komediankirjoittaja ja minä tiedän hyvän juonen.

KURKELA

No?

EERO

(juhlallisesti) Sinä saat Julian.

KURKELA

Mainio juoni.

EERO

Ja sitä varten sinun ei tarvitse muuta kuin olla vaan.

KURKELA

Minä en oikein . .

EERO

. . käsitä. Et tietysti tuolla järjellä. Mutta minä selitän. Julia on kuten kerroin hartaasti halunnut tuntea mitä suudelma muka on.

KURKELA

Muka?

EERO

Niin, muka. *(katsovat toisiaan)* Minä nääs tunnen Julian ja arvaan hiukan, mistä tämä hänen halunsa johtuu.

KURKELA

Ja mistä se johtuu?

EERO

Älä häiritse minun selitystäni. — Minä laitan nyt niin, että hän koettaa sinun kanssasi.

KURKELA

Olenko minä mikään yleinen . .

EERO

Olet — Sinä et tiedä mitään, etkä ymmärrä mitään. — Kuten sanottu, minä järjestän asian, ja sinä tottelet.

KURKELA

Olkoon niin.

EERO

Ei sitä semmoista tilaisuutta joka päivä tarjota.

KURKELA

Mutta ellei Julia minusta välitäkään.

EERO

Niin voit sinä häntä siltä yhden kerran suudella.
Sinä teet ainakin palveluksen näyttämötaiteelle.

KURKELA

Hm! kun siitä nyt vaan tulis jotain.

EERO

Kyllä tulee. Ja kuten sanottu, sinä olet vaan olemassa, ei muuta. Ja nyt sinä menet tuonne noin odottamaan, kunnes saat käskyn tulla. *(työntää K:n ovelle)*

KURKELA

Mutta pitäisihän minun tietää . . .

EERO

Ei ollenkaan. Sinun pitää vaan tuntea, ei mitään muuta. *(työntää Kurkelan pois)*

III kohtaus.

EERO

(Kävelee hetken aikaa ja tuumii. Sitten pitkäkseen sohvalle, joka on huikan syrjässä, ettei sitä heti huomaa sisään tullessa. Ester ja Julia tulevat hetken kuluttua.)

JULIA

Ja sinä luulet, että se kävisi helposti.

ESTER

Niin minä luulen. Sillä herra Kurkela pitää sinusta aivan varmaan.

JULIA

(katsoo maahan)

ESTER

Mutta siinä on muutamia seikkoja otettava huomioon.

JULIA

Voi voi, kuinka sinä tiedät hyvin kaikki.

ESTER

Minä teen nyt väärin kun sinulle kerron, mutta minä en voi olla kertomatta, vaikka mikä olisi.

JULIA

En minäkään voisi!

ESTER

Herra Kurkela on todellinen mies, hieno ja sivistynyt ja henkevä . . .

JULIA

Ja niin iloinen ja kaunis ja tanssii niin hyvin valssia!

ESTER

Hänellä on tarkka huomiokyky ja epäilemättä suuri kokemus, niinkuin kaikilla miehillä, mutta hänellä on yksi heikkous.

JULIA

Heikkous?

ESTER

Niin, hän on rakastunut sinuun. Minä tiedän sen. Ja niin pian kuin mies on rakastunut, on hän narri ja hänet saa mihin tahansa, se on vanha totuus.

JULIA

Mutta ellei hän suutelekaan!

ESTER

Sinun täytyy johtaa hänet siihen. Sinä teet näin: Istut tähän ja selaillet valokuvakirjaa. Hän tulee sisään. Sinä kysyt häneltä, tunteeko hän sitä ja sitä, ja te selaillette yhdessä. Hän tulee aivan narriksi, kun hän tuntee sinut lähellään.

JULIA

Tuntee minut lähellään! Voi voi kuinka sinä Ester olet tullut viisaaksi siitä kun menit naimisiin!

ESTER

Kun te sitten olette hetken aikaa selailleet, niin sinä sopivan tilaisuuden sattuessa äkkiä katsahdat häntä syvästi silmiin.

JULIA

Syvästi silmiin.

ESTER

Muuta ei tarvita. Loppu seuraa itsestään.

JULIA

Kuinka niin?

ESTER

Herra Kurkela kyllä pitää huolen lopusta.

JULIA

(alkaen selailla valokuvakirjaa) Ole sinä nyt herra Kurkela.

ESTER

No, minä olen. — Kyllä tää nyt sentään on vähä hullua!

JULIA

No tule nyt tänne.

ESTER

Minä tulen (matkien Kurkelaa) Hyvää huomenta, neiti Julia. Te näytte jo (ei keksi jatkoa) En minä keksi.

JULIA

Ei se mitään tee. (näyttellen) Kuulkaa herra Kurkela, tunnetteko te tätä naamaa?

ESTER

Älä sano naamaa. Se voi häiritä tunnelmaa. Näitä kasvoja.

JULIA

Näitä kasvoja.

ESTER

Saanko minä nähdä. (*istuu hyvin lähelle*) E - - en minä oikein . . .

JULIA

Entä näitä sitten.

ESTER

Jaa, en minä oikein.

JULIA

Tässä olisi myöskin yhdet (*kun Ester hiukan kohottaa päätään, kääntyy Julia äkkiä häneen päin ja koettaa katsoa syvään silmiin.*)

ESTER

(*ei huomaa, katsoo kuvaa*) En minä oikein tiedä. — (*katsoo Juliaa*) Mitä sinä noin tuijotat?

JULIA

No minä katson herra Kurkelaa syvästi silmiin.

ESTER

Niin mutta ei se niin saa käydä. Hänen täytyy ensin katsahtaa sinuun ja silloin sinä.

JULIA

(*innostuneena*) No koitetaan uudestaan.

EERO

(aivastaa. On koko ajan kirjoittanut)

ESTER ja JULIA

Eero! !

EERO

(taskukirja kädessä) Vielä yksi harjotus ja kaikki käy loistavasti.

JULIA

Fyi Eero sinua!

ESTER

Sinä olet kuunnellut!

EERO

Niin ja kirjoittanutkin. *(lukee)* ESTER, *(katsoo Juliaa)* Mitä sinä noin tuijotat? JULIA: No minä katson herra Kurkelaa syvästi silmiin. ESTER: Niin mutta eihän se niin saa käydä. Hänen täytyy . . .

JULIA

(valmiina itkemään) Fyi Eero, kuinka sinä olet paha! Tästä lähtien minä aina sanon mammalle, kun sinä tulet vasta aamulla kotiin.

EERO

No no, ei sinun nyt sentään tarvitse sitä mennä sanomaan. Etenkin, kun minä laitan niin, että Kurkela ottaa sinut.

JULIA

Ottaa minut!

EERO

Aha! Se olisi sinulle mieluista!

JULIA

Ei ollenkaan.

EERO

Ei ei. Sinun pitää vaan sitä huomista varten.
No, minä voin sanoa teille että teidän juonenne on hyvä.

ESTER

Eikö olekin!

EERO

Kerrassaan mainio. Ja se onnistuu aivan varmaan.

JULIA

Voi kuinka sinä olet hyvä!

EERO

Nyt vaan Kurkela tänne. Minä menen tuomaan hänet.

ESTER

Minä menen siksi aikaa omalle puolelleni.

EERO

Istu sinä Julia nyt valmiiksi tähän näin.

JULIA

(istuessaan) Minä vähän pelkään!

EERO

Se on hyvä vaan. Minä menen nyt tuomaan Kurkelaa.

ESTER

(mennessään Julialle) Ole vaan rohkea. Alussa se on hiukan pelottavaa, mutta sinä et usko, kuinka hauskaa se on sitten. (menevät)

IV kohtaous.

Julia koettaa istua monella tavalla ja olla niin hyvässä asennossa kuin mahdollista. Katsahtaa pari kertaa sivulleen, harjoittaen tuota syvästi silmiin katsahtamista.

V kohtaous.

Eero ja Kurkela tulevat.

EERO

(ovella Kurkelalle) Muista nyt, sinä olet vaan ole-massa.

KURKELA

Niin niin. Siinä onkin aivan tarpeeksi (katsah-taen Juliaan) Hän on ihastuttava!

EERO

(työntää Kurkelan huoneeseen ja katoaa itse).

VI kohta.

JULIA

Ah, herra Kurkela! (*nousee ja lähenee häntä käyttäen kaikkia keinoja miellyttääkseen*) Teitä ei ole nähty sataan vuoteen.

KURKELA

(*syrjään*) Kuinka hän on hurmaava! (*Julialle*) Tuntuu aivan siltä, kuin te olisitte odottanut minua.

JULIA

Niin hirveästi!

KURKELA

Kuinka?

JULIA

Minulla on ollut teitä oikein ikävä!

KURKELA

(*syrjään*) Herra Jumala! (*hellästi*) Oikein ikävä.

JULIA

(*kauneimmalla äänenvärillään*) Oikein minä olen teitä kaihonnut.

KURKELA

(*syrjään*) Minä olen myyty. (*Julialle hyvin hellästi*) Ja kuinka niin?

JULIA

Niin nähkääs — mutta (*hiukan ahdistuksessa*) istukaa ensin tähän.

KURKELA

Tuolilleko?

JULIA

Niin, ei — ehkä sohvaan.

KURKELA

(*ollen jo aikeissa istua tuolille*) Jaha, sohvaan, suokaa anteeksi, minä en oikein huomannut.

JULIA

Ei se mitään tee (*paussi*) Ei sitä aina huomaa.

KURKELA

(*koettaen puhua hyvin varmasti*) Niin todellakin, ei hän sitä aina

JULIA

Minä usein istun niin hullunkurisesti, että oikein. (*koettavat naurattaa*).

KURKELA

Minä kerran istuin ilmaan, ja löysin itseni lattialta. (*koettavat nauraa*)

JULIA

(*siirtyen lähemmäksi*)

Kuulkaa, oletteko te nähnyt näitä valokuvia?

KURKELA

(katsahtaen Juliaan, kun tämä aukasee kirjaa ja äkkiä aavistaen, mistä on kysymys) En minä ole oikein tarkasti niitä vielä tutkinut. *(siirtyy lähemmäksi)*

JULIA

Tunnetteko tätä maisemaa?

KURKELA

Ihmeen kaunis.

JULIA

Se on meidän huvilan luota.

KURKELA

Souteletteko te tuossa venheessä?

JULIA

Niin usein iltaisin.

KURKELA

Kun on kuutamo.

JULIA

Etenkin silloin.

KURKELA

Ajatteletteko te silloin mitään?

JULIA

(katsahtaa äkkiä Kurkelaan muka syvästi silmiin).

KURKELA

(ei huomaa) Ettekö te silloin ajattele mitään?

JULIA

(syryään) Ois, hän ei huomannut. (hiukan nyrpeissään) En minä ajattele. Minä vaan viheltelen.

KURKELA

Viheltelette?

JULIA

Niin, näin. (viheltää).

KURKELA

Ah, viheltäkää vähän vielä, se on niin sievää.

JULIA

Onko se sievää?

KURKELA

Se on niin sievää. Pankaa nyt taas suunne noin supukkaan, pankaa nyt, minä rukoilen.

JULIA

Voi voi kun te olette lapsellinen. Näinkö?

KURKELA

(ihastuneena) Niin, ja viheltäkää nyt!

JULIA

(koettaa, mutta ei saa naurulta) En minä nyt osaa . . Vihellättekö tekin veneessä?

KURKELA

En minä . . . minä vaan ajattelen.

JULIA

Mitä te ajattelette?

KURKELA

Aina jotain ihanaa neitosta.

JULIA

Ihanaa neitosta.

KURKELA

Niin.

JULIA

(katsoo taasen syvästi).

KURKELA

(vaivoin pidättäen itseään) Voi voi neiti Julia, älkää katsoko niin kauniisti.

JULIA

E—enhän minä, minä vaan . . . *(syrjään)* Eihän hän pidäkään huolta lopusta!

KURKELA

*(kuulee, mitä hän sanoo)*Ah! *(lyö otsaansa)* Neiti Julia! Tiedätkö kuinka minä ajattelen.

JULIA

Kuinka?

KURKELA

Minä ajattelen, että minä istun sen kauniin neidon kanssa venheessä. Ja venhe liittää yli huokaavien laineiden.

JULIA

Huokaavien laineiden. (*huokaa*)

KURKELA

(*koettaen olla oikein runollinen*) Kuutamoa vetää yli järven pinnan hopeiset soittimen kielet ja iltatuuli soittaa näillä kielillä surunvoittoista laulua.

JULIA

Ah, surunvoittoista laulua!

KURKELA

Hirveän surunvoittoista. (*paussi*) Silloin minä tartun sen neidon käteen näin (*tarttuu Julian käteen*) ja teen näin. (*suutelee kättä*).

JULIA

Voi voi . . . ja sitten!

KURKELA

Sitten minä kierrän toisen käteni sen neidon sorjan vartalon ympäri. (*kiertää*).

JULIA

(seuraten vaan kertomusta, naiivilla ihmetyksellä)
Niinkö! (Eero ilmestyy ovelle taskukirja kädessä ja lyijykynä toisessa. Tekee muistiinpanoja).

KURKELA

Ja sitten, sitten näin. (suutelee).

JULIA

Fyi!

VII kohtaus.

EERO

No Julia, miltä se nyt tuntui?

JULIA

Voi voi, en minä oikein huomannutkaan!

EERO

Koetappas hyvä veli kerta vielä. Julia ei huomannut mitään. (Ester tulee sisään juuri kun Kurkela uudestaan suutelee) Julia harjoittelee osaansa.

ESTER

Niin näkyy.

KURKELA

Me olemme nyt valmiit vastaanottamaan onnentoivotuksia.

ESTER

(kätellen) Toivotan onnea. (syrjääa *Julialle*) No, miltä se tuntui?

JULIA

Hirveältä!

EERO

(arvokkaana ojentaen kätensä) Minä siunaan teitä. (*Kurkelalle ja Esterille*) Tiedätkö, miksi Julia on ollut niin toimessaan huomisesta Julian osastaan ja suudelmastaan.

KURKELA

No?

EERO

Siksi, että hän on ollut silmittömästi rakastunut sinuun ja narrannut sinut siten itselleen. — Kyllä ne osaa.

KURKELA

Jumalan kiitos.

JULIA

Fyi Eero, kaikki sinä huomaat.

ESTER

Ja nyt sanomaan mammalle.

KURKELA

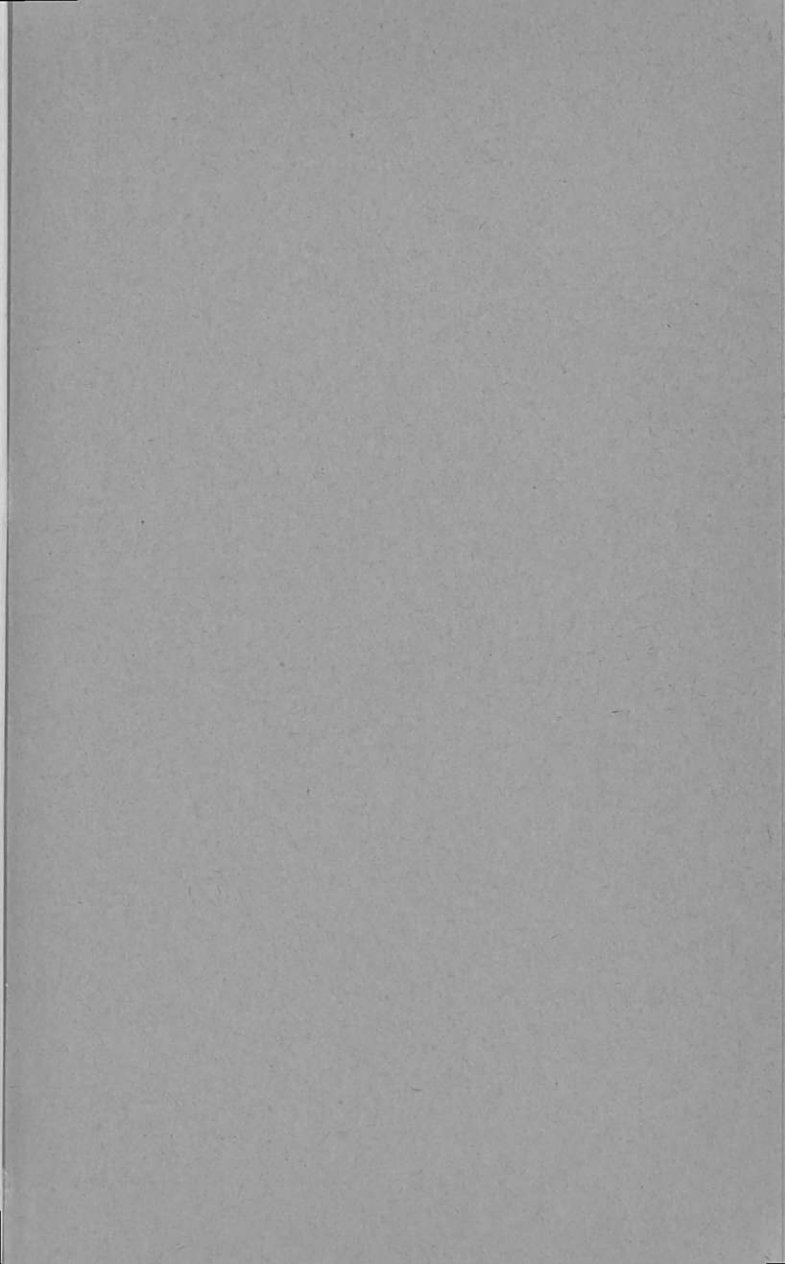
Niin, nyt kaikki mamman luo (*lähtevät. Eero istuu pöydän ääreen kirjoittamaan*) No, Eero.

EERO

Minä tulen heti. Kirjoitan vaan pari repliikkiä muistiin.

ESIRIPPU.

☆ NÄYTELMÄKIRJASTO ☆

- N:o 1. *Payard.* Ei savua ilman
tulta Suomentanut O. J. . . . Hinta —: 75.
- N:o 2. *Hemmo Kallio.* Pärttylin yö „ 1: 50.
- N:o 3. *Vihtori Lähde.* Kohtaus
kuntakokouksessa „ 1: —.
- N:o 4. *Tyhmä Jussi.* *Mukaelma*
ranskankielestä „ 1: —.
- N:o 5. *Wolfgang Gyalui.* Kuher-
rusajan kuluttua „ —: 75.
- N:o 6. *Edouard Pailleron.* Kipinä „ 1: —.
- N:o 7. *Georg Richard Kruse.* Sy-
dämättömät „ 1: —.
- N:o 8. *Demetrius Schrutz.* Sähkö-
rakkautta „ —: 75.
- N:o 9. *Ludvig Fulda.* Neiti leski „ 1: —.
- N:o 10. *Leopold Adler.* Kolme sa-
naa vaan „ 1: —.
- N:o 11. *Paul Perron.* Minä ja anop-
pini „ 1: —.
- N:o 12. *Felix Hornborg.* Wirkis-
tysmatka „ 1: 75.

Yrjö Weilin.

Hinta: —: 75.